

До кракъ, ама! — А тамъ отъ ново се вѣстили...
Какви, какви не щешъ.

- На думата си пакъ
Да дойда: Надвечеръ, кажи го ти, по мракъ
Наминяхми у тѣхъ. Широка. гола стая
И двѣ свѣщи горѣтъ. — Окото ми се смая
Отъ първи пътъ: книжа натрупани наврѣдъ,
150 Събрани сѣкаше що е било по свѣтъ!
Съ една рѣчь — мракъ! въ мракъ ума ти да се слише...
А самъ край масата присѣднѣлъ той и пише,
Замисленъ нѣщо си, унесенъ. Часъ и два,
Кажи го, ние тамъ се бавихми. Това
И онова, така отъ дума та на дума,
Било за въ работа, било, кажи, за глума —
И до Хаджията дойдохми напоконъ...
А всека дума, нѣ: не дума — милионъ...
Ний само зѣпахми двамина съ Попъ Матейко.
160 — Не тамъ е гѣделѣтъ, тѣй Дѣдо ви Славейко
Започнѣ: Много ний ще има да търпимъ.
Да се отъ най-напрѣдъ черковно уредимъ,
Па съ Божя воля... То отъ Гърци като хване,
На Гърци нѣма я до край да си остане!
Школьото се влѣче подиръ черковний пешъ,
А прѣзъ школьото му е правийтъ вѣрвежъ:
Кога народа се духовно окопити —
Ще знай на чело *самъ* свобода да накити!...
И *тая*, санкимъ, то не трѣбва ний отъ умъ
170 Да ж испущами, не-не, — но излека, безъ шумъ
Да се подкарва тя, безъ много да се дрѣнка,
Да си върви — и то отвѣтрѣ — не отвѣнка...
Хаджията ли билъ, или пѣкъ другъ юнакъ,
Отвѣнъ ли дойдѣ — зла сѣдба ще има пакъ.
И вие знаете, че прикаска си има —
Калето не отвѣнъ, отвѣтрѣ се привзима!“
- Самодоволень че въпроса тѣй разви
И свърши, погледъ гордъ къмъ сбранитѣ изви,
Изгледа ги и пакъ, по други пътъ, отново
180 Да свърне смѣташе къмъ първото си слово,
Като чевръсто сви отъ синий си пакетъ
Цигара.